

עין משפט נר מצוה

מב:

אַלֶּא בדרבה קמיפֿלאַג. הכל מפורש בפרק שני דכתובות (דף יח: ושם ד"ה וכוּלָּי) ובהניחוק (גיטין דף נא: ושם) **וְאִין** בהן תשלוּמי בפֿאַ. דאפי' בקרקע שייכל גניבה כגון מסיו גבול אי נמי בגפנים טעונות והלה טוען טענת גנב ורבי מאיר מודה נמי בשאין עומדות

ליצטר: **וְאֶא** תשלוּמי ד' וּה'. לא

אינטריך אלא משום הקדשות דמשום קרקעות ועבדים לא אינטריך דאין נוהג אלא בשור ושה בללד דתמן בפרק מרובה (ב"ק דף סב:).

שׁוּבֵר חנם אין נשבע. משום דקרא בשומר חנם כתיב דליירי בשבועה נקט שבועה וה"ה דאין משלם אס פשע כמו שומר שטר דפטור ממיוז ידיה דהיינו גניבה ואזידה וגראה דשומר שטר נמי פטור מפשיעה דממוכה בפרק החובל (שם דף גא.) גזי הואל ארנקי דלמיהא דלחא לפומבדיתא אפקדיה רב יוסף גזי הואל גברא פשע ביה לחו גנבי וגנבו ובעי למיפטריה משום לשמור ולא לחלק לעניים והתם שומר שטר היה לרב יוסף דאמר בסמון שומר אזידה כשומר שטר משום דלא צעי למיחב ריפתא לעניא וה"ל מיתמיני נמי שומר שטר אין נשעב שחלם אלא בשבועה קמייתא דכתיב

בקרא איירי וקאמר צה דהשומר חנם אין נשעב דהיינו גניבה קאמר נמי דנושא שטר אין משלם גניבה והמ"ל נמי דשואל אין משלם אס נאנסה או אפי' נגנבה דהא איתקש לשומר שטר וא' ואס שאל בית ונשרף פטור. ועוד דמש"ה לא מני לה דלא שייך הקדש שאלה ופ"ג דמתיא תשלומי ד' וה' משום דשייך בכולהו אס מכר אלא דמיעט קרא אפי' שאר מטלטלין: **עָרָא** בַּל דבר פשע בַּלָּא. מיתה בשמלא למ"ד במרובה (ב"ק סג:). חד בגגז וחד בטוען טענת גנב אינטריך למעוטינהו מכפל משום גנב עמלו אלא למ"ד תרוייהו בטוען טענת גנב ע"י דאמעטיון כיון דלימעטו משבועה דאין שייך כפל בטוען טענת גנב אלא היכא דנשעב כלאמרינן התם וליכא למימר בקפץ ונשעב דבהנחל קמא (שם דף קו.) משמע דליכא כפל אלא אס כן השציע צנית דין וי"ל דאינטריך להיכא דנתחייב דאמאי אינטריך רעהו למעוטה הקדש מכפל דהתם לא שייך גלגול וי"ל דלמסקנא דריש מרובה (שם דף סג. ושם) ליכא אלא חד כלל ופרט וכלל אשבועה ואכפל ותריייהו מימעטוי מעל כל דבר פשע דמשמע במרובה (שם) וקרא אכולה עניינא קאי דקאמר אין ס"ד על כל דבר פשע לכלל ופרט הוא דלחא ליכתבניהו הני פרטי גבי הנכו כו' וכי היכי דדרשא דכי יתן קאי אכולה פרשתא ה"נ על כל דבר פשע קאי אכולהו וכי"ח פרטי דכסף או כלים למה לי הא דרשין לעיל מה כלים שנים כו' ואת"י ומ"מ אמאי

אינטריך רעהו למעוטי הקדש תיפוק ליה מוגזב מצית האיס דדרשינן במרובה (שם דף עו. ושם) ולא מצית הקדש וי"ל דהתם ארעהו סמון ועיקר קרא לא אחא אלא לדרוש וגוזב מצית האיס ולא מצית הגנב^[כ] ונקטינן נמי לענין הקדש אי נמי התם בגגז עמלו והכא אינטריך לטוען טענת גנב ולמסקנא דמרובה (שם) לא הוי כלל ופרט קרא דעל כל דבר פשע דמסיק כל ריבויא הוא והני פרטי חד למעוטי קרקע וחד למעוטי עבדים וכו' ואגב ריהטא נקט האי תנא כלל ופרט וכלל דבמהו זו נמי ממעטי כל הני:

לוי טענת עמלו, משום דטענת קטן בעמלא לית בה משא^(א) (כתובות יח:). אבל בפני בנו מעיז. ואפילו הוא גדול (שם). מנכסי יתומים לא יפיעו אלא בשבועה. ואפילו הויא שטר, דאי הוא אכסון דימני קיים דלמא הוא טעין ואמר אשתבע לי דלא פרעתיך ומשבעתה. וטעמא דאשתבעתה בשבועות (שם). מנכסי אגן טעינן בשביל יתמי (גיטין ג.). מנכסיה שומריה משועבדים לא יפיעו אלא בשבועה. משום דאי הוי גבי מן הלוה גופיה והוא טעין ליה אשתבע לי דלא פרעתיך אמרינן בשבועות (מא). דמשבטנין ליה וא' אן טעין לא טעני ליה הואיל וקטש שטרא, אבל בשביל לקוחות אן טעינן דלמא אי הוא גביה מן הלוה הוא טעין לך אשתבע לי דלא פרעתיך ובעית אשתמועי, השתא אגן טעינין, דשפת פיה לאלס הוא (כתובות יח:). דאין אדם חוטא ולא לו. לאו אדם חוטא דבגר שאני וטה ממנו (קדושין סג:). ולא תשלומי ארבעה וחמשה. אס טנה או מכר, ומשום הקדשות

אשכרין למיתמי, דאילו עבדים ושטרות וקרקעות לא שייך למימר, דאילו משלומי ארבעה ותמשה אינן טוגת אלא בשור ושה בללד ממנו (שם) גניבה ואזידה הכתובה זו למיזי דכתיב אגב גנב יגנב ממנו (דקמן סג:). קדשים שחייב באחריותן. שהמפקיד חייב בלחיותי הלכך כדדיה דמי לר"ש (ב"מ נח:). ואינן בקרקע. אלא כמטלטלין (סנהדרין סו:). דקיל אין נשבעין על הקרקעות ועל גפנים הללו נשבעין כדלחא מקלח העניה (גיטין סד:). מסורתי לך. לשמור בקרקעי (שם). מחייב שבועה. לישבע על השאר, שהודה מקלח העניה, אפי"ג דאין נשבעין על הקרקעות, הכל כיון דאין לזימין לקרקע. דעומדות ליצטר כן. דקמורי ר' יוסי בר מינה לפלוגמיהו, כדבורות דליין ונשעין (סנהדרין סו:). דאין הוא בקרקע. ואין נשבעין עליין (ב"מ ק:). הדין. קורה של עליה הכולעת בתוך הכות (דקמן סג:). על כל דבר פשע. סיפא דקרא משעתי בטוען טענת גנב או בגגז עמלו (ב"מ נח:). שהוקדש לקרקעות.

דכתיב (ויקרא כה) והתמתנם אחס וגו' (ב"מ סב:). אין גופן ממוין. אלא גורמינ לגבות ממון (שם). ולא תשלומי שלשה וארבעה.

שבועת הדיינין פרק ששי שבועות

כולוה נמי טענת אחרים והודאת עצמו נינהו אלא בדרגה קמיפלגי. ולעולם בטוענו קטן ומשום דאין טענתו חשונה במקום אחר דכתיב [שמות כג] כי יתן איש קרי ליה הכא טענת עמלו מיהו הכא טענה היא דהא איכא נתינת איש דמכה נתינת האב היא צאה והיינו דקאמר פעמים וכי

תימא רבנן אמאי פליגי עליה בדרגה קמיפלגי: **הספ דלא אמר צרי** לי. רישא דקתני פטור דלא אמר היתום צרי לי סיפא דקתני נשבעין לקטן דאמר צרי לי: **ליפרע מנכסי קטן**. מנכסי יתום ואפי' הויא שטר עליו צריך שבועה שלא נתקבל חוב זה מאצוי: **ליפרע מנכסי הקדש**. המקדים נכסיו וילא עליו שט"ח וצא ליפרע מן הנכסים צריך שבועה: **סנינא**. במסכת כתובות (דף פו:). ולקמן בכל הנשבעין (דף מה:). מן (ה): **אין נפרעין**. דתנן בהניחוק (גיטין נח:). אין נפרעין מן היתומין אלא מן הויזבורית. והיינו דתנא תרתי חדא לגדולים וחדא לקטנים: **אדם עושה קנוניא על הסדיוע**. הלוה הוה עשה (א) עלה רמיותא עליו ואמר אני חייב לזה כדי שיטרוף הקרקע ממנו ויחלוקו ברמיותא: **מנה לפלוני צידו**. (ד) הגבירה תחלה מן הנכסים שהקדשתי: **אין אדם חוטא ולא**

דרעו^א קרינן ציה דדצר הגורם לממון לרצי שמעון כממון דמי: **יש דברים שהן בקרקע**. שמוחזקין לקרקע ואינן בקרקע ונשבעין עליהן. וצגמ'^[מג.] מפרש פלוגמיהו: **גב' ולא פסולמי שלשה וארבעה**. (ה) וכיון דכפל ליכא הוו להו שלשה וארבעה: **כי**

אמינא הדיוט הוא דאדם עושה קנוניא על הדיוט אבל הקדש דאין אדם עושה קנוניא על הקדש קא משמע לן והאמר רב הונא (ה)השכיב מרע שהקדיש כל נכסיו ואמר מנה לפלוני בידי נאמן חזקה אין אדם עושה קנוניא על הקדש יאמרי (ה)ה"מ שכיב מרע (ו)דאין אדם חוטא ולא לו אבל גבי בריא ודאי חיישינן: **בתנאי** (ו)ואלו ידברים שאין נשבעין עליהן (ז)העבדים והשטרות והקרקעות וההקדשות (ח)אין בהן תשלומי כפל ולא תשלומי ארבעה וחמשה (ט)שומר חנם אינו נשבע נושא שכר אינו משלם ר' שמעון אומר (י)קדשים שחייב באחריות נשבעין עליהן ושאינו חייב באחריות אין נשבעין עליהן רבי מאיר אומר (י)יש דברים שהן בקרקע ואינן בקרקע ואין חכמים מודים לו כיצד עשר גפנים מעונות מסרתי לך והלה אומר אינן אלא חמש רבי מאיר מחייב שבועה וחכ"א כל המחובר לקרקע הרי הוא בקרקע (יא)אין נשבעין אלא על דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין כיצד בית מלא מסרתי לך וכים מלא מסרתי לך והלה אומר איני יודע אלא מה שהנחת אתה נוטל פטור זה אומר עד הויו וזה אומר עד החלון חייב: **גב' תשלומי כפל מנלן** (י)דתנו רבנן (י)על כל דבר (ט) פשע כלל על שור ועל חמור ועל שה ועל שלמה פרט על כל אבדה חזר וכלל כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט (י)מה הפרט מפורש דבר המטלטל וגופו ממון אף כל דבר המטלטל וגופו ממון יצאו קרקעות שאין מטלטלין יצאו עבדים שהוקשו לקרקעות יצאו שטרות שאע"פ שהן מטלטלין אין גופן ממון הקדש רעהו כתיב: (י) (ולא תשלומי כפל) ולא ארבעה וחמשה: מ"ט תשלומי ארבעה וחמשה אמר רחמנא ולא תשלומי שלשה וארבעה: שומר חנם אינו נשבע: (ט)מנא הני מילי דתנו רבנן **כי**

אשתמי רעהו למעוטי הקדש תיפוק ליה מוגזב מצית האיס דדרשינן במרובה (שם דף עו. ושם) ולא מצית הקדש וי"ל דהתם ארעהו סמון ועיקר קרא לא אחא אלא לדרוש וגוזב מצית האיס ולא מצית הגנב^[כ] ונקטינן נמי לענין הקדש אי נמי התם בגגז עמלו והכא אינטריך לטוען טענת גנב ולמסקנא דמרובה (שם) לא הוי כלל ופרט קרא דעל כל דבר פשע דמסיק כל ריבויא הוא והני פרטי חד למעוטי קרקע וחד למעוטי עבדים וכו' ואגב ריהטא נקט האי תנא כלל ופרט וכלל דבמהו זו נמי ממעטי כל הני:

לוי טענת עמלו, משום דטענת קטן בעמלא לית בה משא^(א) (כתובות יח:). אבל בפני בנו מעיז. ואפילו הוא גדול (שם). מנכסי יתומים לא יפיעו אלא בשבועה. ואפילו הויא שטר, דאי הוא אכסון דימני קיים דלמא הוא טעין ואמר אשתבע לי דלא פרעתיך ומשבעתה. וטעמא דאשתבעתה בשבועות (שם). מנכסי אגן טעינן בשביל יתמי (גיטין ג.). מנכסיה שומריה משועבדים לא יפיעו אלא בשבועה. משום דאי הוי גבי מן הלוה גופיה והוא טעין ליה אשתבע לי דלא פרעתיך אמרינן בשבועות (מא). דמשבטנין ליה וא' אן טעין לא טעני ליה הואיל וקטש שטרא, אבל בשביל לקוחות אן טעינן דלמא אי הוא גביה מן הלוה הוא טעין לך אשתבע לי דלא פרעתיך ובעית אשתמועי, השתא אגן טעינין, דשפת פיה לאלס הוא (כתובות יח:). דאין אדם חוטא ולא לו. לאו אדם חוטא דבגר שאני וטה ממנו (קדושין סג:). ולא תשלומי ארבעה וחמשה. אס טנה או מכר, ומשום הקדשות

אשכרין למיתמי, דאילו עבדים ושטרות וקרקעות לא שייך למימר, דאילו משלומי ארבעה ותמשה אינן טוגת אלא בשור ושה בללד ממנו (שם) גניבה ואזידה הכתובה זו למיזי דכתיב אגב גנב יגנב ממנו (דקמן סג:). קדשים שחייב באחריותן. שהמפקיד חייב בלחיותי הלכך כדדיה דמי לר"ש (ב"מ נח:). ואינן בקרקע. אלא כמטלטלין (סנהדרין סו:). דקיל אין נשבעין על הקרקעות ועל גפנים הללו נשבעין כדלחא מקלח העניה (גיטין סד:). מסורתי לך. לשמור בקרקעי (שם). מחייב שבועה. לישבע על השאר, שהודה מקלח העניה, אפי"ג דאין נשבעין על הקרקעות, הכל כיון דאין לזימין לקרקע. דעומדות ליצטר כן. דקמורי ר' יוסי בר מינה לפלוגמיהו, כדבורות דליין ונשעין (סנהדרין סו:). דאין הוא בקרקע. ואין נשבעין עליין (ב"מ ק:). הדין. קורה של עליה הכולעת בתוך הכות (דקמן סג:). על כל דבר פשע. סיפא דקרא משעתי בטוען טענת גנב או בגגז עמלו (ב"מ נח:). שהוקדש לקרקעות.

דכתיב (ויקרא כה) והתמתנם אחס וגו' (ב"מ סב:). אין גופן ממוין. אלא גורמינ לגבות ממון (שם). ולא תשלומי שלשה וארבעה. שהמפקיד חייב בלחיותי הלכך כדדיה דמי לר"ש (ב"מ נח:). ואינן בקרקע. אלא כמטלטלין (סנהדרין סו:). דקיל אין נשבעין על הקרקעות ועל גפנים הללו נשבעין כדלחא מקלח העניה (גיטין סד:). מסורתי לך. לשמור בקרקעי (שם). מחייב שבועה. לישבע על השאר, שהודה מקלח העניה, אפי"ג דאין נשבעין על הקרקעות, הכל כיון דאין לזימין לקרקע. דעומדות ליצטר כן. דקמורי ר' יוסי בר מינה לפלוגמיהו, כדבורות דליין ונשעין (סנהדרין סו:). דאין הוא בקרקע. ואין נשבעין עליין (ב"מ ק:). הדין. קורה של עליה הכולעת בתוך הכות (דקמן סג:). על כל דבר פשע. סיפא דקרא משעתי בטוען טענת גנב או בגגז עמלו (ב"מ נח:). שהוקדש לקרקעות.

דכתיב (ויקרא כה) והתמתנם אחס וגו' (ב"מ סב:). אין גופן ממוין. אלא גורמינ לגבות ממון (שם). ולא תשלומי שלשה וארבעה. שהמפקיד חייב בלחיותי הלכך כדדיה דמי לר"ש (ב"מ נח:). ואינן בקרקע. אלא כמטלטלין (סנהדרין סו:). דקיל אין נשבעין על הקרקעות ועל גפנים הללו נשבעין כדלחא מקלח העניה (גיטין סד:). מסורתי לך. לשמור בקרקעי (שם). מחייב שבועה. לישבע על השאר, שהודה מקלח העניה, אפי"ג דאין נשבעין על הקרקעות, הכל כיון דאין לזימין לקרקע. דעומדות ליצטר כן. דקמורי ר' יוסי בר מינה לפלוגמיהו, כדבורות דליין ונשעין (סנהדרין סו:). דאין הוא בקרקע. ואין נשבעין עליין (ב"מ ק:). הדין. קורה של עליה הכולעת בתוך הכות (דקמן סג:). על כל דבר פשע. סיפא דקרא משעתי בטוען טענת גנב או בגגז עמלו (ב"מ נח:). שהוקדש לקרקעות.

מסורת הש"ס

(א) ב"ק קו. ב"מ ג. כתובות יח. גיטין נח: (ב) (לקמן מה:). (ג) גיטין ג. כתובות נד: (ד) כתובות פו. לקמן מה: (ה) ב"ב קעד: [ערכין כג:]. (ו) [שם ב"מ ה: קדושין סג:]. (ז) [ב"מ ט. ח: ב"מ נח. ע"ש]. (ח) גיטין לו. סנהדרין טו. ב"מ ק: (י) ב"ק סג: ב"מ טו: (יא) [לעיל לו:]. (יב) מיתות הללו נראה כמיותר, (ט) [ב"מ מ:]. (ס) [שמות כב:]. (ס) ונתי' מוספות ב"ק דף רעחא:.

תורה אור השלם

1. על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיען אלהים ישלם שניהם לרעהו: שמות כב ח

הגהות הב"ח

(א) גמ' ה"מ שכיב מרע. ר"ב ע"י במוס' בנ"י דף קטה: (ב) שם ע"ל דבר פשע. ר"ב לשון רש"י בהסב דף ט ע"ש על כל דבר פשע סיפיה דקרא מיתמי בטוען טענת גנב או בגגז עמלו: (א) רש"י ד"ה אדם וכו' הלוה הוה עשה עצמו רמיה עליו: (ד) ד"ה מנה וכו' הגבירה תחלה: (ה) ר"ה וכו' ולא פסולמי וכו' דבינו:

הגהות הגר"א

[א] תוס' ד"ה שומר. ואס כ"ה סו'. ויש מחייבין ב"ה (במי' צ"ה ס"א וע"ש בש"ך ובאהרונים) ובסיומן ש"א סתם כדעת הסו':

רבינו חננאל

רו' אליעזר בן יעקב ורבנן בהאי דרב' פליגי דאמר מפני מה אמרה תורה מודה מקצת הטענה ישבע חזקה אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו כו'. ר' אליעזר בן יעקב סבר לא שנא בו ולא שנא בבנו אינו מעיז. הלכך לאו משיב אבדה הוא לפיכך תני אבל נשבעין לקטן. ולא קטן ממש הוא. אלא אפי' גדול כמו שמוחנו למעלה. ואקשינן ליה לרב ומי מצית אמרה לה למתני' בהדין ארוחא. ור' אליעזר היא. והא קתני סיפא דרישא מנה לאבא בידך אין לו בידי אלא שטר. מפני שהוא כמשיב אבדה לבעלים. ופרקינן התם בספא דרישא ברלא טעין הבן ברי לי דמנא לאבא בייחן דאספק. לפיכך אומרינן כיון דהודה לו במקצת משיב אבדה הוא ופטור משבועה דאורייתא. אבל הכא בנשבעין לקטן. ואוקמנא כר' אליעזר (בטוען) בטענו ברי לי שאבא נושה בך מנה. הודה לו במקצת חייב. וי"א הכי פריך רב התם בספא דרישא בדאמר הנחבע ברי לי דלית ליה עלי' [אלא] נ' הלכך פטור. סיפא בדאמר מספקא לי לפיכך דמו עליה שבועה כיון היכי דלדורי. ושמואל אמר הא דתנן אבל נשבעין לקטן להפרע מנכסי קטן כגון אלמנה מנכסי יתומין וכיוצא

בה. הבא ליפרע מנכסי יתומין נשבע להן. וכדתני אביי קשישא יתומים שאמרו יתומים גדולים ואין ציל קטנים בין לשבועה בין לויבורית. אבל נשבעין להקדש נמי להפרע מנכסי הקדש. כדתנן מנכסים משועבדים אי ידעית אלא בשבועה. ואקשינן כדזי משעבדי נינהו לא [שנא] משעבדי להדיוט ולא שנא משעבדי להקדש. ופרקינן מהו דרישא משעבדי דכי פרע מן ההקדש אין נשבעין כדרב הונא דאמר שכיב מרע שהקדיש כל נכסיו ואמר ק' לפלוני בידי נאמן. חזקה אין אדם עושה קנוניא על ההקדש. אמרינן הני מילי שכיב מרע דאין אדם חוטא ולא לו. אבל ברי חיישינן שמא קנוניא עשו על ההקדש. לפיכך שנינו נשבעין להקדש: **בתנאי** אלו דברים שאין נשבעין עליהן כו'. מנהני מילי שאלו כולן

אשתמי רעהו למעוטי הקדש תיפוק ליה מוגזב מצית האיס דדרשינן במרובה (שם דף עו. ושם) ולא מצית הקדש וי"ל דהתם ארעהו סמון ועיקר קרא לא אחא אלא לדרוש וגוזב מצית האיס ולא מצית הגנב^[כ] ונקטינן נמי לענין הקדש אי נמי התם בגגז עמלו והכא אינטריך לטוען טענת גנב ולמסקנא דמרובה (שם) לא הוי כלל ופרט קרא דעל כל דבר פשע דמסיק כל ריבויא הוא והני פרטי חד למעוטי קרקע וחד למעוטי עבדים וכו' ואגב ריהטא נקט האי תנא כלל ופרט וכלל דבמהו זו נמי ממעטי כל הני:

לוי טענת עמלו, משום דטענת קטן בעמלא לית בה משא^(א) (כתובות יח:). אבל בפני בנו מעיז. ואפילו הוא גדול (שם). מנכסי יתומים לא יפיעו אלא בשבועה. ואפילו הויא שטר, דאי הוא אכסון דימני קיים דלמא הוא טעין ואמר אשתבע לי דלא פרעתיך ומשבעתה. וטעמא דאשתבעתה בשבועות (שם). מנכסי אגן טעינן בשביל יתמי (גיטין ג.). מנכסיה שומריה משועבדים לא יפיעו אלא בשבועה. משום דאי הוי גבי מן הלוה גופיה והוא טעין ליה אשתבע לי דלא פרעתיך אמרינן בשבועות (מא). דמשבטנין ליה וא' אן טעין לא טעני ליה הואיל וקטש שטרא, אבל בשביל לקוחות אן טעינן דלמא אי הוא גביה מן הלוה הוא טעין לך אשתבע לי דלא פרעתיך ובעית אשתמועי, השתא אגן טעינין, דשפת פיה לאלס הוא (כתובות יח:). דאין אדם חוטא ולא לו. לאו אדם חוטא דבגר שאני וטה ממנו (קדושין סג:). ולא תשלומי ארבעה וחמשה. אס טנה או מכר, ומשום הקדשות

אשכרין למיתמי, דאילו עבדים ושטרות וקרקעות לא שייך למימר, דאילו משלומי ארבעה ותמשה אינן טוגת אלא בשור ושה בללד ממנו (שם) גניבה ואזידה הכתובה זו למיזי דכתיב אגב גנב יגנב ממנו (דקמן סג:). קדשים שחייב באחריותן. שהמפקיד חייב בלחיותי הלכך כדדיה דמי לר"ש (ב"מ נח:). ואינן בקרקע. אלא כמטלטלין (סנהדרין סו:). דקיל אין נשבעין על הקרקעות ועל גפנים הללו נשבעין כדלחא מקלח העניה (גיטין סד:). מסורתי לך. לשמור בקרקעי (שם). מחייב שבועה. לישבע על השאר, שהודה מקלח העניה, אפי"ג דאין נשבעין על הקרקעות, הכל כיון דאין לזימין לקרקע. דעומדות ליצטר כן. דקמורי ר' יוסי בר מינה לפלוגמיהו, כדבורות דליין ונשעין (סנהדרין סו:). דאין הוא בקרקע. ואין נשבעין עליין (ב"מ ק:). הדין. קורה של עליה הכולעת בתוך הכות (דקמן סג:). על כל דבר פשע. סיפא דקרא משעתי בטוען טענת גנב או בגגז עמלו (ב"מ נח:). שהוקדש לקרקעות.

דכתיב (ויקרא כה) והתמתנם אחס וגו' (ב"מ סב:). אין גופן ממוין. אלא גורמינ לגבות ממון (שם). ולא תשלומי שלשה וארבעה. שהמפקיד חייב בלחיותי הלכך כדדיה דמי לר"ש (ב"מ נח:). ואינן בקרקע. אלא כמטלטלין (סנהדרין סו:). דקיל אין נשבעין על הקרקעות ועל גפנים הללו נשבעין כדלחא מקלח העניה (גיטין סד:). מסורתי לך. לשמור בקרקעי (שם). מחייב שבועה. לישבע על השאר, שהודה מקלח העניה, אפי"ג דאין נשבעין על הקרקעות, הכל כיון דאין לזימין לקרקע. דעומדות ליצטר כן. דקמורי ר' יוסי בר מינה לפלוגמיהו, כדבורות דליין ונשעין (סנהדרין סו:). דאין הוא בקרקע. ואין נשבעין עליין (ב"מ ק:). הדין. קורה של עליה הכולעת בתוך הכות (דקמן סג:). על כל דבר פשע. סיפא דקרא משעתי בטוען טענת גנב או בגגז עמלו (ב"מ נח:). שהוקדש לקרקעות.